

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201514
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012201514.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD v právnej veci navrhovateľa: S. W. Z., nar. XX.XX.XXXX, . štátny príslušník Ruskej federácie, zastúpený Advokátskou kanceláriou Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, Tr. SNP 35, 040 01 Košice, o preskúmanie rozhodnutia č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-080/2012 zo dňa 21.12.2012 o predĺžení lehoty zaistenia, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/27/2012-44 zo dňa 08. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sp/27/2012-44 zo dňa 08. januára 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-080/2012 zo dňa 21.12.2012, ktorým odporca podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa najviac o 52 dní odo dňa 25.12.2012, t.j. najviac do 14.2.2013) a zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov rozhodol, že účastník konania bude i naďalej umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že námietky navrhovateľa proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia považoval za nedôvodné.

Podľa krajského súdu odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom.

K odvolacím námietkam navrhovateľa uviedol, že odporca ako správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení, resp. rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia, nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka konania, chránených inými právnymi predpismi (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.09.2012 sp. zn. 1SZa/6/2012).

V posudzovanom prípade bola podľa krajského súdu predĺžená lehota zaistenia, daná účelom uvedeným v § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a tento účel sa nezmenil oproti účelu zaistenia, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím odporcu zo dňa 31.10.2012 č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-037/2012, ktoré Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 20.11.2012 č. k. 3Sp/25/2012-41 potvrdil, ako to už bolo uvedené. Z toho dôvodu považoval krajský súd za neopodstatnenú odvolaciu námietku, že vo výroku rozhodnutia odporcu nie je uvedené, pre ktorý zo zákonom stanovených dôvodov bola lehota zaistenia navrhovateľa predĺžená. Daný účel zaistenia súvisí s ustanovením § 84 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ako na to v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal odporca.

Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Podľa Ústavného súdu SR (rozhodnutie sp. zn. II. ÚS/264/09-81 zo dňa 19.10.2010) obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. Logickým predpokladom zaistenia cudzinca je, že jeho účel bude môcť byť naplnený, preto je potrebné pri rozhodovaní o zaistení cudzinca zvážiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal menej prísnyimi donucovacími opatreniami v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov, ktorých uloženie navrhovateľovi nepovažoval odporca za dostačujúce a účelné. Ani žiadosť navrhovateľa o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na jeho prepustenie v zmysle § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. V zmysle § 84 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov však ministerstvo vnútra kontroluje výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, pritom spolupracuje s mimovládnymi organizáciami, takouto je nepochybne i IOM. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ sa dňa 16.10.2012 zaregistroval u pracovníka IOM do programu Dobrovoľný návrat a z toho dôvodu ÚPZC Sečovce požiadalo dňa 11.12.2012 IOM Bratislava o zaslanie informácie. V odpovedi zo dňa 14.12.2012 bolo uvedené, že IOM komunikuje s Konzulárnym oddelením Ruskej federácie v Bratislave, keďže identita cudzinca je preverovaná Federálnym bezpečnostným úradom v Moskve a preto IOM predpokladá, že cestovný doklad bude vystavený v priebehu dvoch mesiacov. I vzhľadom na citované zákonné ustanovenie je preto neodôvodnená odvolacia námietka, že kontaktovaním IOM odporca hľadal iné spôsoby riešenie prípadu navrhovateľa a potreby predĺženia lehoty. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že prostredníctvom ÚPZC Sečovce i dňa 19.12.2012 bola doručená odpoveď ÚPZC Medveďov o konaní vo veci bez ďalších nových informácií.

Krajský súd uviedol, že v napadnutom rozhodnutí odporca rozviedol dôvody a účel zaistenia. Bolo preukázané, že navrhovateľ neustále mení svoju identitu, miesto bydliska, ako aj štátnu príslušnosť, nemá povolený pobyt a má uložený zákaz vstupu na dobu viac ako troch rokov s tým, že už bol dvakrát súdom odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Tieto skutočnosti preto sťažujú vydanie náhradného cestovného dokladu Zastupiteľským úradom Ruskej federácie v Bratislave, ktorý overuje totožnosť navrhovateľa. Z predchádzajúcich správ vyplývali približné lehoty vybavenia náhradného cestovného dokladu, podmienené zistením totožnosti navrhovateľa.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal tiež, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie, podmienené vydaním náhradného cestovného dokladu po zistení totožnosti navrhovateľa, ktorý, ako to už bolo uvedené, mení svoju identitu.

K odvolacej námietke o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, krajský súd uviedol, že lehota zaistenia môže byť predĺžená v zmysle prvej vety § 88

ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, teda v rámci šesťmesačnej lehoty. Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia sa zaoberal dôvodmi predĺženia lehoty zaistenia. Uviedol, že navrhovateľ mení svoju totožnosť a tým sťažuje svoju identifikáciu, i vydanie náhradného cestovného dokladu. Navrhovateľ požiadal o dobrovoľný návrat prostredníctvom IOM, čo v zmysle zákona nie je dôvodom na prepustenie zo zaistenia.

Za neodôvodnenú považoval krajský súd i odvoláciu námietku, týkajúcu sa článku 15 ods. 1 „Návratovej smernice“, pretože odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal odôvodnením hroziaceho nebezpečenstva skrývania sa alebo vyhýbania sa navrhovateľa príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia, ktoré prípadne inak sťažuje, keď uviedol, že navrhovateľ mení svoju identitu a dopustil sa tiež dvakrát prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia.

K námietke ohľadom vykonateľnosti rozhodnutia krajský súd uviedol, že pred rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia, nadväzujúcim na predchádzajúce rozhodnutie o zaistení, bol navrhovateľ vypočutý do zápisnice podľa § 22 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní dňa 21.12.2012 a o termíne tohto výsluchu bol upovedomený i splnomocnený zástupca navrhovateľa, ktorý sa však na tento výsluch nedostavil. Navrhovateľ odmietol prevziať napadnuté rozhodnutie. V zmysle § 25 ods. 5 Správneho poriadku sa takéto rozhodnutie správneho orgánu doručuje nielen splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa, ale v zmysle poslednej vety aj navrhovateľovi, teda účastníkovi konania, ktorý v danom prípade má osobne v konaní niečo vykonať a preto sa táto písomnosť doručuje nielen zástupcovi, ale aj jemu. V zmysle § 88 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov zaistený štátny príslušník tretej krajiny môže podať proti rozhodnutiu o zaistení a proti rozhodnutiu o predĺžení lehoty zaistenia opravný prostriedok na súd do 15 dní od doručenia rozhodnutia o zaistení alebo rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia, o opravnom prostriedku rozhodne krajský súd do 7 dní. Podanie opravného prostriedku nemá odkladný účinok.

V tomto smere k odvolacej námietke, že navrhovateľ sa mohol domáhať preskúmania zákonnosti rozhodnutia už v prvý deň pozbavenia osobnej slobody a súd by mal povinnosť rozhodnúť o jeho návrhu v lehote 7 dní, teda už v 8. deň jeho zaistenia, čím odporca ukrátil navrhovateľa o zákonom garantovanú lehotu na preskúmanie zákonnosti, krajský súd uviedol, že zákonom je stanovená 15-dňová lehota na podanie opravného prostriedku na súd od doručenia rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia, ktorá je stanovená v takomto konaní neúmerne dlho oproti trestnému konaniu s lehotami na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe v lehote ihneď alebo do troch dní od oznámenia takéhoto rozhodnutia, ako aj v porovnaní s povinnosťou súdu rozhodovať do siedmich dní, o to viac, ak podľa praxe krajského súdu za rok 2012 boli opravné prostriedky spravidla podávané v posledný deň 15-dňovej lehoty faxovým podaním a krajský súd nariadil v lehote 7 dní pojednávanie, napriek zákonnej podmienke uvedenej v § 19 ods. 1 Správneho poriadku.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu žiadne pochybenie a v podrobnostiach poukazuje na správne závery odporcu v napadnutom rozhodnutí.

Krajský súd sa teda v plnom rozsahu stotožnil s postupom a závermi odporcu v napadnutom rozhodnutí, námietkam splnomocneného zástupcu navrhovateľa nevyhovel a napadnuté rozhodnutie odporcu ako zákonné potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Navrhovateľ podal proti uvedenému rozsudku včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa navrhovateľa z rozsudku Krajského súdu v Košiciach nie je možné zistiť, prečo súd rozhodol tak ako rozhodol.

Námietky týkajúce sa výroku rozhodnutia

Navrhovateľ poukázal na to, že lehota zaistenia navrhovateľa bola predĺžená s poukazom na § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ bol rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-037/2012 zo dňa 31.10.2012 podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov zaistený na čas nevyhnutne potrebný - od 31.10.2012 do 26.11.2012. Následne bola lehota zaistenia predĺžená rozhodnutím zo dňa 26.11.2012 na čas nevyhnutne potrebný o 30 dní najviac do 25.12.2012. Rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-080/2012 bola lehota zaistenia predĺžená opakovane.

Navrhovateľ poukázal na to, že právna istota je jednou zo základných zásad právneho štátu.

Na základe rozhodnutia, ktorým bola predĺžená lehota zaistenia do 25.12.2012, bol navrhovateľ v zmysle právnej istoty oprávnený predvídať, že v zaistení bude najdlhšie do 25.12.2012. Rozhodnutie odporcu sa malo podľa navrhovateľa v tomto zmysle aj vykonávať, obzvlášť preto, že ide o rozhodnutie pozbavujúce ho osobnej slobody.

Opačný postup zo strany odporcu predstavuje poškodenie právnej istoty navrhovateľa voči rozhodnutiam slovenských správnych orgánov.

Navrhovateľ poukázal na to, že rozhodnutie odporcu jasne stanovilo maximálnu dĺžku predĺženia lehoty zaistenia, ktorá nebola zo strany odporcu dodržaná.

Podľa navrhovateľa zo žiadneho ustanovenia zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov nevyplyva oprávnenie odporcu zaistenie opakovane predlžovať. Z ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar môže predĺžiť lehotu zaistenia jeden krát a to maximálne o 12 mesiacov.

Tam, kde zákon predpokladá opakované vydanie rozhodnutia, výslovne uvádza slovo „opakované“. V prípade zaistenia ide o také pozbavenie osobnej slobody, ktoré je porovnateľné s pozbavením osobnej slobody prostredníctvom inštitútu väzby podľa § 71 a nasl. Trestného poriadku (ďalej len TP). Po citácii ust. § 76a TP navrhovateľ poukázal na to, že TP, ako aj zákon o pobyte cudzincov hovorí o možnosti predĺženia pozbavenia osobnej slobody na nevyhnutnú dobu (podľa TP v súčte najviac na 60 mesiacov), pričom výslovne uvádza, že o predĺžení pozbavenia osobnej slobody možno rozhodnúť opakovane. Zákon o pobyte cudzincov právo rozhodnúť o predĺžení pozbavenia osobnej slobody opakovane príslušným orgánom nepriznáva.

V prípade navrhovateľa ide o opakované predĺženie lehoty zaistenia, ktorá nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Opakované predĺženie lehoty zaistenia je tak nezákonné.

Ak by aj súd nedospel k takémuto právnomu záveru, po márnom uplynutí lehoty zaistenia, ako aj predĺženia lehoty zaistenia bolo možné zaistenie navrhovateľa predĺžiť iba s poukazom na § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (druhá veta).

Konštrukcia súdu obsiahnutá v 4. odseku na 10. strane napadnutého rozsudku o tom, že v danom prípade šlo iba o predĺženie lehoty zaistenia v rámci lehoty podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov (teda v rámci základnej 6-mesačnej lehoty zaistenia), je podľa navrhovateľa nezrozumiteľná.

Navrhovateľ bol zaistený v súlade s § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, pričom je právne irelevantné o akú lehotu šlo. Lehotu jeho zaistenia bolo možné predĺžiť iba podľa § 88 ods. 4 druhá veta zákona o pobyte cudzincov. Zákon nepripúšťa predlžovanie

lehoty zaistenia v rámci lehoty 6 mesiacov podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona o pobyte cudzincov, ale iba podľa § 88 ods. 4 druhá veta zákona o pobyte cudzincov, pričom špecifikuje, že lehotu možno predĺžiť najviac o 12 mesiacov a len z konkrétnych dôvodov.

Navrhovateľ namietal, že lehotu zaistenia možno predĺžiť z dvoch samostatných dôvodov, prípadne z oboch týchto dôvodov. Vo výroku napadnutého rozhodnutia nie je dôvod predĺženia lehoty zaistenia špecifikovaný. Výrok rozhodnutia je podľa navrhovateľa neúplný.

Námietka týkajúca sa začiatku plynutia lehoty zaistenia

Podľa odôvodnenia rozhodnutia odporcu lehota zaistenia navrhovateľa plynie dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení. Podľa výroku rozhodnutia lehota zaistenia plynie 52 dní odo dňa 25.12.2012 najviac do 14.2.2013. Deň 25.12.2012 však nie je dňom vykonateľnosti rozhodnutia. Rozhodnutie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené až 03.01.2013, rozhodnutie o opakovanom zaistení navrhovateľa sa stalo účinným a nadobudlo vlastnosť vykonateľnosti až 03.01.2013.

Navrhovateľ bol v ÚPZ Sečovce zaistený od 25.12.2012 do 03.01.2013 bez existencie rozhodnutia, ktoré by bolo možné považovať za oznámené, doručené, účinné a vykonateľné.

Krajský súd k uvedenej námietke konštatoval, že v zmysle § 25 ods. 5 SP sa rozhodnutie doručuje nielen splnomocnenému zástupcovi, ale aj účastníkovi konania. Následne konštatuje, že štátny príslušník tretej krajiny môže podať proti rozhodnutiu o zaistení opravný prostriedok na súd, ktorý má povinnosť rozhodnúť do 7 dní. Z uvedeného však súd nevyvodzuje žiaden záver vo vzťahu k vykonateľnosti rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

Námietka k lehote zaistenia

Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu vyplýva, že lehota zaistenia navrhovateľa bola predĺžená, nakoľko vydanie náhradného cestovného dokladu navrhovateľa sa z pohľadu IOM predpokladá v lehote cca 2 mesiacov. Táto informácia vyplýva z nezáväzného vyjadrenia IOM. V predchádzajúcich rozhodnutiach o zaistení, ako aj predĺžení zaistenia naopak odporca poukazoval na to, že na vydanie náhradného cestovného dokladu sa predpokladá lehota 1 mesiaca. Táto informácia bola poskytnutá konzulom Veľvyslanectva Ruskej federácie, ktorý sa osobne dňa 24.10.2012 osobne stretol s navrhovateľom a ktorému bola odovzdaná žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu.

Navrhovateľ pritom poukázal na to, že Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce kontaktoval IOM dňa 11.12.2012, teda takmer 3 mesiace potom, čo bol navrhovateľ pozbavený osobnej slobody.

Navrhovateľ v čase podania odvolania bol pozbavený osobnej slobody viac ako 4 mesiace. Príslušné orgány odôvodňujú pozbavenie jeho osobnej slobody najskôr tvrdením, že na vydanie náhradného cestovného dokladu je v jeho prípade potrebná lehota 1 mesiaca a následne tvrdením, že je potrebná dvojmesačná lehota.

Podľa navrhovateľa je zrejmé, že vo veci vydania náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa existuje prekážka, odporca však nemôže pred koncom lehoty zaistenia hľadať iný spôsob vybavenia náhradného cestovného dokladu (kontaktovanie IOM).

IOM nie je príslušným orgánom zodpovedným za realizáciu administratívneho vyhostenia a odporca nemôže svoje povinnosti prenášať na mimovládne organizácie a ich činnosťou odôvodňovať potrebu predĺženia lehoty zaistenia.

Navyše odporca v rozhodnutí nešpecifikoval činnosť IOM, súd v tejto časti odôvodnenie rozhodnutia odporcu nahrádza.

Odporcovi vyčítal, že sa v rozhodnutí nijako nevysporiadal ani s tým, prečo je lehota zaistenia dlhšia, ako pôvodne predpokladal.

Z výroku rozhodnutia vyplýva, že lehota zaistenia navrhovateľovi bola predĺžená o 30 dní odo dňa 26.11.2012. V zmysle § 88 ods. 4 posledná veta zákona o pobyte cudzincov lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny.

Podľa § 52 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. Správny poriadok (ďalej len „Správny poriadok“) rozhodnutie je vykonateľné, ak sa proti nemu nemožno odvolať alebo ak odvolanie nemá odkladný účinok. Moment vykonateľnosti rozhodnutia je podmienený vznikom účinnosti vydaného rozhodnutia. Rozhodnutie o zaistení sa stáva účinným a vykonateľným v okamihu jeho oznámenia účastníkovi konania.

Podľa § 51 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením písomného vyhotovenia rozhodnutia, ak zákon neustanovuje inak. Deň doručenia je dňom oznámenia.

Podľa § 25 ods. 5 Správneho poriadku ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomuto zástupcovi.

V danom prípade bolo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia doručované iba navrhovateľovi. Jeho právnomu zástupcovi bolo doručené až 05.12.2012 (teda až po podaní opravného prostriedku).

Vzhľadom na uvedené sa rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia stalo vykonateľným až 05.12.2012. Navrhovateľ tak bol odo dňa 26.11.2012 do 05.12.2012 pozbavený osobnej slobody bez existencie vykonateľného rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia.

Rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa je vo vzťahu k okamihu pozbavenia jeho osobnej slobody nezákonným. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že bol rozhodnutím a postupom odporcu ukrátený na svojich právach.

Námietka efektívnosti a účelnosti zaistenia

Z rozhodnutia odporcu nevyplýva, či je pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa efektívne a účelné. Odporca síce odôvodňuje efektívnosť a účelnosť predpokladom, že náhradný cestovný doklad bude navrhovateľovi vydaný v lehote cca 1 mesiaca, ako je však zrejmé, v lehote 1 mesiaca od odovzdania žiadosti o jeho vydanie konzulovi Veľvyslanectva Ruskej federácie (t.j. od 24.10.2012) už uplynul viac ako mesiac a doklad navrhovateľovi vydaný nebol.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Teda, aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

Napadnuté rozhodnutie tak vzhľadom na vyššie uvedené nemožno považovať podľa navrhovateľa za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 1SŽa/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vypořiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tieto atribúty nespĺňa. Navrhovateľ napokon uviedol, že pri rozhodovaní o zaistení sú príslušné orgány povinné prihliadať na tzv. „návratovú smernicu“ (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín). Túto mala Slovenská republika transponovať do 24. decembra 2010. V zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora sú po lehote na transpozíciu priamo účinné ustanovenia smernice, ktoré neboli transponované vôbec, alebo boli transponované neskoro, nesprávne alebo neúplné a obsahujú jasné a presné právo alebo povinnosť pre orgány členského štátu. Smernica bola transponovaná nesprávne a neúplne.

Článok 15 smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 smernice sú uvedené len dva dôvody zaistenia existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu nie je zrejmé, či existuje riziko úteku navrhovateľa alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu návratu.

V zmysle článku 15 ods. 1 smernice môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkone vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo sa štátny príslušník tretej krajiny vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikročiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočne účinné avšak miernejšie opatrenia.

Navrhovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: ISZa/7/2012 zo dňa 6.11.2012, v ktorom súd upozornil na nutnosť eurokonformného výkladu zákona o pobyte cudzincov práve s ohľadom na existenciu návratovej smernice a povinnosti implementácie jeho obsahu do vnútroštátnych právnych noriem.

Námietka týkajúca sa žiadosti navrhovateľa o prepustenie zo zaistenia

Súčasne s poukazom na článok 5 ods. 4 Dohovoru navrhovateľ žiadal, aby súd nariadil jeho prepustenie z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

V zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Jediným konaním, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody navrhovateľa je konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení.

Navrhovateľ má v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru právo, aby súd v tomto konaní nariadil prepustenie, ak je pozbavenie jeho osobnej slobody nezákonné.

Tým, že bol navrhovateľ pozbavený osobnej slobody v čase, keď rozhodnutie o jeho zaistení nenadobudlo vlastnosť vykonateľnosti, že lehota zaistenia bola rozhodnutím predĺžená s poukazom na vyjadrenie IOM, ktorá nie je orgánom príslušným na realizáciu administratívneho vyhostenia a ktoré bolo vo veci oslovené v čase, keď bol navrhovateľ už takmer 3 mesiace pozbavený osobnej slobody, že pozbavenie osobnej slobody nie je efektívne a účelné a tým, že odporca neaplikoval v prípade navrhovateľa „návratovú smernicu“ bol navrhovateľ ukrátený na svojich právach.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby bol rozhodnutím NS prepustený zo zaistenia.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

III.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím č.s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-080/2012 zo dňa 21.12.2012 podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa najviac o 52 dní odo dňa 25.12.2012 (t.j. najviac do 14.02.2013) a zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov rozhodol, že navrhovateľ i naďalej bude umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej len „ÚPZC“).

V predmetnom rozhodnutí odporca prihliadol na to, že trestným rozkazom Okresného súdu v Humennom OT/46/2012 zo dňa 25.05.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, ktorým bol navrhovateľ odsúdený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, navrhovateľovi nebol uložený trest vyhodenia z územia SR a preto správny orgán vydal rozhodnutie o administratívnom vyhodení navrhovateľa dňa 24.09.2012 pod č.s. PPZ-HCP-PO6-KP-28-009/2012 v zmysle § 82 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhodenia.

Odporca uviedol, že dňa 24.09.2012 bol navrhovateľ rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice (ďalej len „správny orgán“) č.s. PPZ-HCP-PO6-KP-28-013/2012 zaistený podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na výkon administratívneho vyhodenia podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie bolo na základe odvolania navrhovateľa rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/24/2012-25 zo dňa 17.10.2012 zrušené a vec vrátená správne mu orgánu na ďalšie konanie právoplatne dňa 31.10.2012. Tohto dňa bol navrhovateľ zo zaistenia prepustený. Po kontrole hliadkou, pri ktorej nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť, bol navrhovateľ dňa 31.10.2012 zaistený na základe rozhodnutia odporcu o zaistení č.s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-037/2012, ktoré Krajský súd v Košiciach na základe odvolania navrhovateľa dňa 20.11.2012 potvrdil na pojednávaní, no písomné vyhotovenie rozsudku súdu nebolo správne mu orgánu doručené v čase vydania tohto rozhodnutia.

S odkazom na ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca vo svojom rozhodnutí podrobne opísal viaceré konania vo vzťahu k navrhovateľovi, a to od roku 2009, kedy pod menom K. O., nar. XX.XX.XXXX, bol rozhodnutím správneho orgánu č.p. UHCP-5-11/RHCP-PO-CP-KE-ZVC/2009 právoplatne dňom 16.03.2009 administratívne vyhodený z územia SR s určením zákazu vstupu na územie SR do 01.03.2014, pričom dňa 01.03.2009 bol zaistený v ÚPZC Sečovce a dňa 22.04.2009 odovzdaný do Nemecka ako žiadateľ o azyl pod menom K. A., nar. XX.XX.XXXX.

Ďalej odporca uviedol, že dňa 24.02.2011 bol navrhovateľ pod menom S. W. Z., nar. XX.XX.XXXX, rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. OT/16/2011 zo dňa 24.02.2011 uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona a bol mu uložený trest vyhodenia v trvaní 5 rokov. Následne bol odsúdený už uvedeným trestným rozkazom Okresného súdu v Humennom sp. zn. OT/46/2012 zo dňa 25.05.2012 k trestu odňatia slobody na 4 mesiace, bez uloženia trestu vyhodenia z územia SR.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľ nedisponuje platným cestovným dokladom v zmysle článku 5 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 562/2006 ES, ktorým sa ustanovuje Kódex schengenských hraníc. Tým považoval za dôvodné zabezpečenie výkonu administratívneho vyhodenia policajným útvarom v zmysle § 84 ods. 1 písm. b/, d/ zákona o pobyte cudzincov.

Správny orgán v dňoch 15.11.2012 a 23.11.2012 požiadal ÚPZC Medveďov o informáciu ohľadom

vydania náhradného cestovného dokladu Veľvyslanectvom Ruskej federácie v Bratislave. V zmysle odpovede zo dňa 26.11.2012 vykonal konzul Veľvyslanectva Ruskej federácie pohovor s navrhovateľom dňa 24.10.2012. Náhradný cestovný doklad však nebol vydaný z dôvodu preverovania totožnosti navrhovateľa v domovskej krajine autoritami Ruskej federácie.

Prostredníctvom Spoločného kontaktného pracoviska Holíč - Hodonín Ministerstva vnútra SR zisťoval správny orgán rodinné väzby navrhovateľa a bolo zistené, že má záznam v schengenskom pátraní a dňa 01.12.2012 bola doručená odpoveď z Národnej ústredne SIRENE Českej republiky prostredníctvom tunajšej ústredne, že navrhovateľ nemá v ich informačných systémoch, vrátane registra obyvateľov a cudzineckého informačného systému, žiadne záznamy.

Dňa 10.12.2012 odporca požiadal ÚPZC Sečovce o informáciu o náhradnom cestovnom doklade a podľa odpovede zo dňa 14.12.2012 podľa vyjadrenia ÚPZC Medveďov sa naďalej koná vo veci vydania náhradného cestovného dokladu.

O vyjadrenie požiadalo ÚPZC Sečovce aj Organizáciu pre migráciu Bratislava. V odpovedi zo dňa 14.12.2012 sa uvádza, že účastník konania bol dňa 16.10.2012 zaregistrovaný do Programu asistovaných dobrovoľných návratov. IOM komunikuje s Konzulárnym oddelením Ruskej federácie v Bratislave vo veci vystavenia náhradného cestovného dokladu, ktoré informovalo, že identita cudzinca je preverená Federálnym bezpečnostným úradom v Moskve. IOM predpokladá, že cestovný doklad bude navrhovateľovi vystavený v priebehu dvoch mesiacov.

Na základe žiadosti odporcu mu bola dňa 19.12.2012 doručená odpoveď prostredníctvom ÚPZC Sečovce od ÚPZC Medveďov, že vo veci vydania náhradného cestovného dokladu účastníkovi konania nedisponujú novými informáciami.

Na základe týchto zistení odporca mal za splnené podmienky podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a predĺženie zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 tohto zákona považoval za účelné a odôvodnené.

Vo svojom rozhodnutí odporca uviedol tiež chronologický postup ÚPZC Sečovce v konaní o administratívnom vyhostení navrhovateľa, ktorý odmietol vyplniť dotazník potrebný k vystaveniu náhradného cestovného dokladu, ako je to podrobne rozvedené v napadnutom rozhodnutí. Dňa 10.10.2012 prostredníctvom NÚ Interpol Bratislava došla správa od IP Moskva, že v apríli 2012 bol navrhovateľ preverovaný Interpolom Budapešť a jedná sa o osobu v minulosti odsúdenú za viaceré trestné činy. Dňa 16.10.2012 sa navrhovateľ zaregistroval u pracovníka IOM do programu Dobrovoľný návrat, s ktorým dňa 22.10.2012 bol daný súhlas Úradu hraničnej a cudzineckej polície PPZ. O vystavenie náhradného cestovného dokladu požiadal ÚPZC Medveďov Veľvyslanectvo RF dňa 24.10.2012. Dňa 19.11.2012 bola zaslaná ÚPZC Sečovce aktuálna informácia vo veci vystavenia náhradného cestovného dokladu. Dňa 11.12.2012 ÚPZC Sečovce požiadalo o informáciu IOM Bratislava, ktorý dňa 14.12.2012 zaslal vyjadrenie, že identita cudzinca je preverená Federálnym bezpečnostným úradom v Moskve a náhradný cestovný doklad bude vystavený v priebehu dvoch mesiacov. Z toho dôvodu sa výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa predĺžil z dôvodu, že zastupiteľský úrad mu nevydal náhradný cestovný doklad. V zmysle obsahu zápisnice zo dňa 21.10.2012 navrhovateľ nebol ochotný komunikovať so zástupcom odporcu.

Odporca odôvodnil predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov tým, že navrhovateľ sa opakovane zdržiava na území SR neoprávnene napriek tomu, že dňa 01.03.2009 bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a bol určený zákaz vstupu do 01.03.2014 a neskôr súdom uložený trest vyhostenia z územia SR do 24.02.2016, čo bolo dvakrát súdom kvalifikované ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia.

Navrhovateľ neustále menil svoju identitu, miesto bydliska a štátnu príslušnosť a preto správny orgán na

základe správnej úvahy sa odôvodnene domnieval, že navrhovateľ ujde alebo sa bude skrývať, nakoľko mení svoju totožnosť, nemá povolený pobyt a má uložený zákaz vstupu na dobu viac ako 3 roky, čo je možné definovať ako riziko úteku. Jednoznačne identifikovať navrhovateľa bude môcť správny orgán až na podklade jeho identity a vydaní náhradného cestovného dokladu Zastupiteľským úradom Ruskej federácie v Bratislave. Z toho dôvodu rozhodol o predĺžení zaistenia a umiestnení navrhovateľa v ÚPZC v Sečovciach na účel výkonu administratívneho vyhostenia v zmysle § 84 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ zákona o pobyte cudzincov.

Ďalej odporca uviedol, že pred vydaním rozhodnutia o zaistení sa zaoberal tým, či bude možné vykonať administratívne vyhostenie, a to aj z hľadiska posudzovania dĺžky zaistenia navrhovateľa. Poukázal na stretnutie konzula Ruskej federácie s navrhovateľom za účelom vydania náhradného cestovného dokladu a poukázal na informáciu ÚPZC Medveďov, že u štátnych príslušníkov Ruskej federatívnej republiky s potvrdenou totožnosťou sa predpokladá vystavenie náhradného cestovného dokladu v lehote asi 4 týždňov. Podľa odpovede zo strany IOM Bratislava podľa predpokladov bude náhradný cestovný doklad vystavený v priebehu dvoch mesiacov.

Správny orgán mal preto za to, že navrhovateľ sa vyhýba administratívne vyhosteniu, nerešpektuje zákaz vstupu na územie SR, kde nemá žiadnych príbuzných a opakovane marí výkon úradného rozhodnutia. Zaistenie navrhovateľa na výkon jeho administratívneho vyhostenia označil odporca v súlade so zásadou proporcionality a v súlade s článkom 8 ods. 1 a článkom 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal tiež na ustanovenie § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého ani požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Odporca preto predĺžil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný do 14.02.2013 s tým, že začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení. V závere svojho rozhodnutia odporca citoval tiež zákonné znenie § 90 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého je zaistený štátny príslušník tretej krajiny, ktorý bol prepustený zo zariadenia, povinný vycestovať z územia SR v lehote do 30 dní od prepustenia, ak nie je oprávnený zdržiavať sa na území SR z iného dôvodu.

Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že tento sa zaoberal aj alternatívou uloženia menej prísneho donucovacieho opatrenia v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona o pobyte cudzincov. Dospel k záveru, že navrhovateľ žiadnu z podmienok nebol schopný splniť, nakoľko nepreukázal zabezpečenie ubytovania počas tejto povinnosti a nepreukázal ani dostatočné finančné zabezpečenie pobytu.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok, ktorý bol krajským súdom vyhodnotený ako nedôvodný a rozhodnutie odporcu ako zákonné bolo rozsudkom krajského súdu potvrdené.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. februára 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č.s. PPZ-HCP-PO6-ZVC-28-080/2012 zo dňa 21.12.2012, ktorým odporca podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa najviac o 52 dní odo dňa 25.12.2012, t.j. najviac do 14.02.2013 a zároveň podľa § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov rozhodol, že účastník konania bude i naďalej umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Preto Najvyšší

súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania žalobcu preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k vyhodnoteniu námietok týkajúcich sa efektívnosti a účelnosti zaistenia, reálnej vyhostiteľnosti navrhovateľa, vykonateľnosti rozhodnutia a lehoty zaistenia navrhovateľa nemá odvolací súd žiadne výhrady a pre ich správnosť na ne v podrobnostiach odkazuje.

K odvolacej námietke navrhovateľa, ktorý nezákonnosť rozhodnutia odporcu odvodzoval z neprípustnosti opakovania zaistenia podľa zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca v danom prípade rozhodoval o predĺžení lehoty zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. a nie podľa zákona č. 48/2002 Z.z.

Podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespokupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl, rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny.

Z citovaného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov podľa názoru odvolacieho súdu výslovne nevyplýva, že by bolo možné predĺžiť dobu zaistenia iba jedenkrát.

Hoci zákon o pobyte cudzincov v predmetnom ustanovení výslovne neuvádza, že je prípustné predĺžiť lehotu zaistenia opakovane, z logického výkladu tohto zákonného ustanovenia, najmä vzhľadom na maximálne stanovenú dobu zaistenia, keď umožňuje policajnému útvaru rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, a to za splnenia podmienok, ktoré nemusia byť splnené súčasne, takýto výklad je prípustný.

Podľa názoru odvolacieho súdu v prípade, že policajný orgán rozhodne o predĺžení lehoty zaistenia, a to aj opakovane a doba zaistenia neprekročí maximálnu lehotu 12 mesiacov, správny orgán rozhoduje v súlade s týmto ustanovením. Zodpovedá to tiež článku 15 ods. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115ES zo 16.12.2008. Týmto postupom musí policajný orgán opätovne skúmať, či trvá účel zaistenia, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

Pokiaľ teda správny orgán zaistil navrhovateľa síce opakovane, doba zaistenia nepresiahla maximálnu dobu zaistenia 12 mesiacov, rozhodol v súlade so zákonom. Na základe uvedeného odvolaciu námietku navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Napokon k námietke neprípustnosti opakovania zaistenia zaujal NS SR názor v rozhodnutí sp. zn. 1Sžs/41/2011 zo dňa 13.9.2011, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/10/2011-34 zo dňa 08. júna 2011, v ktorom uviedol, že pokiaľ správny orgán zaistil navrhovateľa síce opakovane, doba zaistenia nepresiahla maximálnu dobu zaistenia 12 mesiacov, rozhodol v súlade so zákonom.

Podľa odvolacieho súdu neobstojí ani námietka navrhovateľa, že odporca priamo vo výroku rozhodnutia neuviedol konkrétny dôvod predĺženia zaistenia. Z výroku napadnutého rozhodnutia odporcu jednoznačne vyplýva, že lehota zaistenia sa účastníkovi konania predlžuje podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, pričom konkrétne dôvody predĺženia lehoty zaistenia odporca uvádza v dôvodoch rozhodnutia.

Takýto výrok je v súlade s § 47 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. V danom prípade ani zákon o pobyte cudzincov neobsahuje špeciálne ustanovenie z ktorého by vyplývala povinnosť policajného útvaru uviesť vo výroku konkrétne dôvody, pre ktoré policajný útvar predlžuje lehotu zaistenia, preto vo výroku uvedené ustanovenie právneho predpisu (v danom prípade § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov), na základe ktorého rozhodol odporca o predĺžení lehoty zaistenia bolo postačujúce. Napokon z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, ktoré konkrétne dôvody viedli správny orgán k použitiu uvedeného ustanovenia, preto odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nebol ukrátený na svojich právach.

K odvolacej námietke navrhovateľa, ktorý rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia považuje ďalej za rozporné aj s princípom právnej istoty, odvolací súd uvádza, že takáto námietka nebola zo strany navrhovateľa vznesená v oprávnom prostriedku, preto nebolo možné ani krajskému súdu vyčítať, že sa ňou nezaoberal.

Odvolací súd k uvedenej námietke považuje za dôležité zdôrazniť, že princíp právnej istoty vyplýva z čl. 1 Ústavy SR a v sebe zahŕňa spravodlivé očakávanie, aby právo bolo predvídateľné, aby ten, kto sa na právo spoľahne a kto v dobrej viere zverí svoje záležitosti pod ochranu práva, aby nebol zaskočený nečakaným zvratom.

Podľa navrhovateľa v zmysle právnej istoty bol oprávnený predvídať, že v zaistení bude najdlhšie do 25.12.2012. Odvolací súd sa s takýmto názorom navrhovateľa nestotožňuje.

Pokiaľ totiž zákonodarca umožňuje predĺžiť lehotu zaistenia z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote zaistenia, navrhovateľ sa nemohol oprávnene spoľahnúť na to, že v zaistení bude do doby určenej v rozhodnutí o zaistení, resp. predĺžení zaistenia.

V danom prípade dôvodom predĺženia doby zaistenia navrhovateľa bola skutočnosť, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote zaistenia, navrhovateľ neustále menil svoju identitu, miesto bydliska, ako aj štátnu príslušnosť a tieto skutočnosti sťažovali vydanie náhradného cestovného dokladu Zastupiteľským úradom Ruskej federácie v Bratislave, ktorý overoval totožnosť navrhovateľa. Z predložených správ vyplynulo, že približné lehoty vybavenia náhradného cestovného dokladu sú podmienené zistením totožnosti navrhovateľa.

Podľa odvolacieho súdu neobstoí preto ani odvolacia námietka navrhovateľa, že predĺžením lehoty zaistenia došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

Z obsahu spisu (oznámenia PPZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce) napokon vyplynulo, že navrhovateľ dňa 23.01.2013 dobrovoľne vycestoval z územia SR cez hraničný priechod Bratislava letisko do domovskej krajiny.

Pokiaľ teda krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu ako zákonné, odvolací súd považoval takéto rozhodnutie súdu za vecne správne a podľa § 219 OSP ho potvrdil.

V.

ZHRNUTIE

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.